

EN BUSCA DE DANUBI

Alaska s'agafa el cap amb les mans. Li fa mal. El seu germà, Adàrèl, gira el cap i la mira, preocupat.

-De segur que estàs bé?

Els ulls d'Alaska brillaren amb ferocitat. Eren de diferents colors. L'esquerre gris i el dret, blau. Estaven allí buscant al seu germà major, Danubi. Els dos estaven preocupats per ell. La cabellera blanca d'Alaska va refulgir a l'obscuritat, pareixia platejada. Adàrèl entornà els seus ulls marrons. La seua cabellera es va moure. Era negra.

-Hi ve una corrent de vent.

-Ho sé. Ho he sentit.

Alaska va començar a córrer. Adàrèl la va seguir. Els seus passos resonaven per la foscor de la cova. De sobte, hi va haver silenci. No s'escoltava res. Res. Alaska va tancar els ulls i va inspirar. Sabia el que havia passat i havia de relaxar-se. Però no podia.

-Merda! No! Som inútils, Adàrèl, ho saps? Ell volia que vinguerem ací. És una trampa!

Adàrèl pareixia confós.

-I la corrent d'aire?

-Era una màquina! Mira! Ací està!

Alaska va cridar, desesperada. Es va proposar rompre la màquina, però va decidir que no. I si la necessitaven? Va sospirar.

-Bé. No passa res. Anem a eixir. Tornarem a buscar pistes i el trobarem.

Adàrèl asenti. Sabia com era la seua germana quan es decidia a fer alguna cosa. De sobte, totes les entrades i eixides de la cova es van tancar. Però, la porta no estava feta de ferro.

-Llumita, -va susurrar Adàrèl- Alaska, és llumita!

Va escopinyar a la porta. Es va tornar fluorescent. Adàrèl estava encantat.

-Sí, molt bé, saps que la llumita és indestructible, no?

Adàrèl va errojar. Durant uns instants, va haver silenci. Alaska va pensar. Hi havia alguna cosa perduda per la seua ment? Sí. La va trobar.

-Hi ha una llegenda, -va dir- Conta que tres dones gregues van ser atraparades i les van tancar a una gàbia de llumita. Després de provar de tot, les dones es van posar a bufar. Als quatre mesos, hi havia un forat.

-És una llegenda.

-No hi perdem res per provar.

-No vull estar bufant quatre mesos.

-Tenim un generador de vent, Adàrèl.

Ell va sospirar.

-Per què no?

Alaska i Adàrèl agafaren el generador i el van posar davant d'una de les portes.

-L'encenc?

Ella va assentir. Una corrent d'aire va començar a sortir de la màquina. Després de deu minuts, la porta ja mostrava algunes llesques.

-Les llegendes es poden fer realitat, -va murmurar Adàrèl.

Alaska li va donar un suau colp al muscle.

-Veus?

Va somriure.

-Quan estarà el forat?

-Supose que demà.

-Hem de dormir ací?

-Supose que sí.

-I on dormim?

Alaska es va agafar el cap.

-On creus?

-Al terra?

-Oh. Això és nou!

-Què? Què passa?

-Has contestat una pregunta a la primera.

Adàriel va posar els ulls en blanc.

-Hem de dormir amb el generador encès?

Alaska li va dirigir al seu germà una mirada un tant irònica.

-No. L'apaguem i demà mati provem amb el mètode de tirar-te contra la llumeta, a veure qui es romp primer.

Adàriel va riure.

-Val, val.

-Jo ja vaig a gitar-me.

-Al terra.

-No, al cel. Eres idiota.

-Bona nit germà.

-Bona nit. -Alaska ja estava mig adormida-.

Mentre ells dormien, el generador seguia fent el seu treball.

Al matí següent, Adàriel va despertar la seua germana.

-Alaska, mira.

Ella va obrir els ulls lentament. Hi havia un forat d'uns quaranta centímetres, no més.

-Prou. -va dir Alaska mentre badallava-.

Es va alçar i va mirar al seu germà.

-No podem esperar-nos un poquet més?

-No. Ha de ser ja.

Adàriel va sospirar.

-Tu primer. -va dir la seua germana-.

-Tens por?

-Per tu.

Adàriel va avançar lentament. Va tornar a sospirar. A poc a poc, les seues mans van anar atravesant el forat. Després els braços. El tronc. Les cames. Els peus. Ja estava fora.

-Alaska?

-Estàs bé?

-Sí. Et toca.

Un sospir li va tornar com a resposta.

Ella va fer el mateix que el seu germà. Però, més ràpid. Al no ser tan cuidadosa com ell, la llumeta, afilada va fer el seu treball a la seua panxa. No era profund, però, sí era llarg.

Alaska va fer cara de sorpresa i, també, un so estrany.

-Alaska! Alaska, estàs bé?

-Puc continuar. He de continuar.

-Segur?

-Hmmm.

Amb cara d'esforç i dolor, Alaska va atravesar el forat i es va deixar caure a terra, derrotada.

-Alaska, Alaska, Resisteix. Has de resistir.

La sang brotava. No abundantment, ni tampoc ràpid. Però brotava.

-Arranca un tros de tela. Alaska va tossir. Ja.

Adàrel li va arrancar a la seva germana una pernera del pantaló.

-Embeno la ferida.

Adàrel no era un bon metge. Però, sí sabia embenar.

-Pressiona-la.

-Què?!

-Fes cas.

-Però, com?

-Suau. No molta pressió.

Adàrel va posar les seves dos mans sobre la ferida i va pressionar. Alaska va fer cara de dolor i, immediatament, ell va parar.

-Continua.

Alaska tenia tot el cos tens. Després d'uns minuts, la xica li va demanar a Adàrel que parara.

-Ja no hem fa molt de mal. Hem de seguir.

-No anem a seguir amb aquestes condicions.

-Ningú va a buscar a Danubi. Haurem d'amar nosaltres.

-No buscaran a Danubi, buscaran a Alaska i a Adàrel.

-I si no es mouen d'on estan els trobaran.

-Danubi soles ens importa a nosaltres.

-I per això hem d'amar a per ell.

-A per ell? Atacar-lo?

-Més o menys. -va dir Alaska incorporant-se.

-Anem? -va dir Adàrel amb una mà dirigida a ella.

-Sí. -va dir Alaska agafant-la.

Tots dos, germà i germana, van eixir de la cova.

Alaska, estava ferida. Pensava en què diria si per alguna raó tenia que desaparèixer del mapa de la vida i entrar en el de la mort.

Adàrel, estava asustat, s'estava imaginant a la seva germana al terra.

Morta. Què faria ell? Plorar. Plorar sempre.

Una, ferida físicament.

Un, ferit psicològicament.

Alaska i Adàrel.

Els dos en busca de Danubi, un germà que no els mereixia.

Es van mirar.

